

τοῦ φάσιν, ἀνάγκη ν' ἀναλογισθῶμεν τὴν ἄπειρον δυσαναλογίαν τῶν ἐν Παρισίοις σχέσεων τοῦ πλείον γνωστοῦ ἀτόμου, πρὸς τὸν πληθυσμὸν ἐλόκληρον τῆς πόλεως.

«Ἐτι μᾶλλον καταπίπτουσιν αἱ εἰκασίαι αὐταί τῆς Ἑμπορικῆς, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ὥραν ἐν ᾗ ἐξῆλθεν ἡ νεάνις. «Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τῆς, λέγει ἡ Ἑμπορικῇ, καθ' ἣν ὥραν αἱ ἑδοὶ βρίθουσι κόσμου.» Ἀλλὰ ποσῶς! Ἦτο ἡ ἐννάτη πρωϊνὴ ὥρα, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος πλὴν τῆς κυριακῆς, αἱ ἑδοὶ τῆς πόλεως τῷ ὄντι βρίθουσι πλήθους. Τὴν ἐννάτην ὅμως πρωϊνὴν ὥραν τῆς κυριακῆς ἄπαντες ἐν γένει μένουσιν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, προετοιμαζόμενοι διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Μικρὰ ὅζου δέρεκται ἀρκεῖ ἵνα παρατηρήσῃ τις τὴν ἰδιόζουσαν τῆς πόλεως ἐρήμωσιν ἀπὸ τῆς ὁγδόης μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ἀνὰ πᾶσαν πρωϊνὴν κυριακῆς. Ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς ἐνδεκάτης, αἱ ἑδοὶ μυρμηκίζουσιν ἐκ τοῦ πλήθους, οὐδέποτε ὅμως καὶ ἐν ὥρᾳ τόσον πρωϊνῇ ὡς ἐκείνη καθ' ἣν ἐξῆλθεν ἡ Μαρία.

Ἄῤῥετον μέρος ἔνθα ἡ παρατηρητικότητα τῆς Ἑμπορικῆς περιπίπτει εἰς σφάλμα, εἶνε τὸ ἐξῆς: «Τεμάχιον, λέγει, ἀπεσπασμένον ἀπὸ τινος τῶν ἐσωφορίων τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος καὶ ἔχον δύο ποδῶν μῆκος καὶ ἐνὸς πλάτος, περιέβαλλε τὸν λαιμὸν καὶ ἦτο διὰ κόμβου δεδεμένον ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, προφανῶς ἵνα καταπνίγῃ τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος. Ἡ πράξις ἐτελέσθη ἀναμφιβόλως ὑπὸ φαυλοβίων, εἴτινες οὐδὲ ρινόμακτρον ἔφερον ἐν ταῖς θυλακίαις των.» Τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς ἰδέας ταύτης θὰ τὸ ἐξετάσωμεν κατόπιν· ἀλλὰ διὰ τῶν λέξεων, φαυλοβίων οὔτινες οὐδὲ ρινόμακτρον ἔφερον ἐν τοῖς θυλακίοις των, ὁ συντάκτης θέλει νὰ σημάνῃ τοὺς ἐσχάτως τάξεως κλέπτας, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἀκριβῶς εἶνε οἱ οὐδέποτε στερούμενοι ρινόμακτρον, καὶ ὅταν ἐτι στερῶνται ὑποκαμίσου. Θὰ συνέβη βεβηκίως πολλάκις νὰ παρατηρήσῃ πόσον ἀναπόσπαστον κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη κατέστη τὸ ρινόμακτρον εἰς τὰ ἀχειρίστατα ταῦτα ὑποκείμενα.»

— Καὶ τί πρέπει νὰ σκεφθῶμεν, ἡρώτησα, περὶ τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἡλίου;

— Ὅτι ἐὰν ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἐγενᾶτο ψιττακὸς, θὰ ἐδόξαζε τὸ γένος του. Ἐπαναλαμβάνει ἀπλῶς ἀποσπάσματα τῶν εἰκασιῶν, ὥς μέχρι τοῦδε ἐξέφερον αἱ λοιπαὶ ἐφημερίδες, συλλέξας αὐτὰ μετ' ἀξιοπαινοῦ δεξιότητος. «Τὰ ἀντικείμενα, γράφει, μένουσιν ἐκεῖ ἀπὸ τεσσάρων ἢ τουλάχιστον τριῶν ἐβδομάδων, καὶ δὲν δυνάμεθα πλεόν ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θεάτρον τοῦ στυγεροῦ τούτου ἐγκλήματος.» Τὰ γραφόμενα ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἡλίου δὲν ἄκουσι ποσῶς ἵνα ἀποτοβήσωσι τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀμφιβολίας μου, καὶ δι' αὐτὸ κατόπιν θὰ τὰς ἐξετάσωμεν λεπτομερέστερον, σχετικῶς πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ ζητήματος.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΔΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΔΑ

Πέπων. — Εἶνε εἰς τὸν ὀρειότερον καρπὸν τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸ πέπони, παρὰ τὸν ἄλλον δροσερώτερον ἐκείνον τὸν ὑδροπέπωνον, ἥτοι τὰ γεωμωνικὰ ἢ — ὡς ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλοι λέγεται — καρπούζι. Ἀλλ' ὁ πέπων οὐχὶ σπανίως αἰτιολογεῖ καὶ γαστρικὰ ἐνοχλήματα, διό καὶ ἐγεννήθη ἡ ἀρχαία ἐκείνη περὶ αὐτοῦ ρῆσις: «πέπων πάθος πέφυκεν ἀνευ ἀκράτου», ἥτις καὶ ἂν ὑποτεθῇ στερουμένη ἀληθείας, χρησιμεύει, τοῦτο μὲν ὡς πρόφασις εἰς τοὺς ποτοφίλους, ὅπως τὴν πεπονοφαγίαν συνοδεύωσι δι' οἶνοποσίας χανθόν, τοῦτο δὲ ὅπως καταδείξῃ, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ πεπονίου πρέπει νὰ γίνηται μετὰ τινος περισκέψεως· ἐπὶ τῇ βίβσει τῶν ἐξῆς περὶ αὐτοῦ εἰδήσεων. Τὸ πέπονι εἶνε ὄριμον ὅταν ὁ μίσχος αὐτοῦ (οὐρά) εἶνε μικρὸς, παχύς, γεύσεως ὑποπικροῦ, καὶ ὅταν αὐτὸ τοῦτο εἶνε βαρὺ καὶ ἀντέχει εἰς τὴν πίεσιν. Ἡ ὁσμὴ του τότε δὲν πρέπει νὰ ᾔη πολὺ ἐντονος, οὔτε ὁ ἥχος ὁ ἀναδιδόμενος, κρουόμενου τοῦ καρποῦ διὰ τῶν δακτύλων, ἡχηρὸς, διότι τοῦτο εἶνε σημεῖον ὅτι ὁ καρπὸς εἶνε ἀκόμῃ ἄωρος. Ὁ πέπων διατηρεῖται καὶ γίνεταί καλλίτερος ἐὰν δρέπεται οὐχὶ ἐντελῶς ὄριμος· ἀλλὰ τὸ νὰ δρέψῃ τις πέπων εἰς καιρὸν κατὰλληλον, εἶνε τέχνη οὐχὶ εὐκόλος, ἀφοῦ ἄωρος μὲν εἶνε δζύνος, πολὺ δὲ ὄριμος, ἄνωστος. Ὅταν κόπτεται ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, δὲν πρέπει ν' ἀποχωρίζεται τοῦ μίσχου του, διότι χάνει τὸ ἀρώμα του, καὶ καλὸν εἶνε ν' ἀρῶνηται πρὸς ἐπὶ 24 ὥρας, ἐπειδὴ οὕτως ἀποκτᾷ γευστικότητα. Ἐν γένει δὲ, σημεῖον καλοῦ πέπονως, εἶνε τὸ νὰ βυθίζηται εἰς τὸ νερὸ.

Ταυτὸν πέπονι καλὸν καὶ γλυκὺς εὐχρημον, καὶ γαρφαλιστικὸς ἀρωματικὸν εἶνε, ἀλλὰ δὲν γινεύεται εὐκόλως παρ' ὅλων διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιπάσκηται ἢ δι' ὀλίγου ἁλατος, ἢ μᾶλλον δι' ὀλίγου πεπέρως — ὅπερ κ' ἐγὼ πάντοτε εὗρον προτιμώτερον — καὶ νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ ποτηρίου καλοῦ οἴνου. Ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι τὰ πέπονια μόνον ὡς ὀπώρας ὡμὰ τρώγομεν· ἄλλαχόθι ὅμως — λ. γ. ἐν Ἰταλίᾳ — τὰ μαγειρεύουσι μετὰ ζωμοῦ κρέατος, ὧν, γάλακτος, τυροῦ κ. λ. Τοὺς φλοιούς των πάλιν, ἀφαιρέσαντες τὴν ἐξω τραχεῖαν ἐπιδερμίδα, συσκευάζουσι μετὰ μέλιτος, ἢ ὄζου, πορροσειδῶς, καὶ τοὺς τρώγουσι καὶ αὐτοὺς! Ἀκόμῃ καὶ ἀποξηραίνουσιν εἰς φέτας τὰ πέπονια, καὶ τὸν γεμῶνα διὰ ζέοντος ὕδατος μαλακνύουσι καὶ τρώγουσιν. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω — καὶ πιστεύω ὅτι συμφωνεῖ πᾶς ἀναγνώστης μου — ὅτι καλλίτερον πάντων τρώγομεν ἡμεῖς τὰ πέπονια. κ' εὐχόμεθα ὁμοίως νὰ τὰ χωνεύωμεν, κλείω τὴν σημείωσιν ταύτην, προσθέτων καὶ τὴν ἱστορικὴν πληροφορίαν, ὅτι τὰ πέπονια ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοτε ἐχρησίμευον μόνον πρὸς τροφὴν τῶν ἡμιόνων, καὶ ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Β' ἀπέθανεν ἐκ δυσπεψίας... πεπονικῆς!

Ρε κ λ α μ ν. — Είδον πρό τινων ημερῶν εἰς τὴν Δ' σελίδα μιᾶς μεγάλης γερμανικῆς ἐφημερίδος, τί νομίζετε; Πλήρη ἴσως ὅλην, μιᾶς καὶ μόνης μεγάλης ρεκλάμας με ποικιλίαν στοιχείων καὶ κοσμημάτων καὶ σχημάτων καὶ πομφολυγῶν λέξεων, ὡς ἡ τῶν τροχίσκων Γκερωδέλ, ἡ τοῦ Sapotl Μπερτέλλι, ἥτις εἶνε ἡ τοῦ εἵδους τερατωδεστέρα, ὡς θ' ἀποδείξω παρατιθεὶς αὐτὴν εἰς τὸ προσεχές μου «'Απ' ὅλα» ; Τίποτε τοιοῦτον : Ἡ σελὶς ἦν ὅλη ὡς πάλλευκος λαμρὸς κυκνοτραχήλου Σαξωνίδος καλλονῆς, μόνον δ' εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἀνεγινώσκοντο διὰ στοιχείων λεπτοτάτων τάδε : — «'Ο οἶκος Χίγκελ καὶ Σα, πωλῶν οἶνους ἐγγωρίου καὶ ξένους εἰς βαρέλια καὶ φιάλας, ἐν ὁδῷ Ἰέννης Νο 321, δὲν ἔχει ἀνάγκη καταχωρήσεων χάριν ρεκλάμας ! Μόνον ἵνα συνδράμῃ τὸν τύπον, ἐπλήρωσεν ὅλην αὐτὴν τὴν σελίδα ! » Ω Χίγκελ καὶ Σα, διατι νὰ μὴ ἦσθε καὶ ἐδῶ με τῆς φρεναῖς σας αὐταῖς ρεκλαμοεπινοήσεις !

Μυῖα ι. — Ὅσοι ἔχετε ὑπομονὴν, ἀναγνώσατε, τοὺς κατωτέρω ἀριθμοὺς περὶ πολυτοκίας μυῖων, οὗς ἐντομολόγος τις εἶχεν ἄρτι τὴν ὑπομονὴν νὰ ὑπολογίσῃ, καὶ θαυμάσατε : Ἐν εὐνοϊκαῖς ἀτμοσφαιρικαῖς συνθήκαις, ἡ μυῖα παράγει μέχρις 6 γενεῶν, τίκτουσα 80 ὠρία ἐκάστω. Ὑποτιθεμένου, ὅτι τὸ ἥμισυ τούτου τοῦ ποσοῦ παράγει θήλια, ἔχομεν 40 τοιαῦτα κατὰ τὴν α'. γενεάν, ἅτινα κατὰ τὴν β'. θὰ γεννήσωσιν 80 ὠρία ἑκάστον, ὅ ἐστι 3,000 μυῖας, ὧν 1500 θάλειαι. Ὑπολογίζοντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ διὰ τὸν γ', δ', καὶ ε'. γενεάν, εὐρίσκουμεν ὅτι πᾶσα μυῖα, μετὰ ἀπόδοτον ἐνός ἔτους δύναται νὰ ἔχῃ 8 δισεκατομμύρια καὶ 192 ἑκατομμύρια ἀπογόνων ! Ω ! καὶ νὰ τοὺς ἐγνώριζεν αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς ὁ ἀστείότατος ἐκεῖνος Λουκιανός, ὅταν ἔγραφε τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο του « Μυῖας ἐγκώμιον ». πόσα ἄλλα ξεκαρδιστικὰ ἀπὸ γέλοια λόγια θὰ ἔγραφεν ἀκόμη εἰς αἶνον τοῦ μικροῦ ἐντόμου, δι' ὃ οἱ πλείονες ἀγνοοῦσιν ἴσως, ὅτι ὑπάρχει ἐγκώμιον καὶ τόσῳ λαμπρὸν, καὶ μάλιστα τοῦ Λουκιανοῦ !

Μουσικὴ. — Διὰ τὴν Opéra Comique τῶν Παρισίων ὁ Μασενὲ ἐπεράτωσε πρὸ μικροῦ νέον του ἔργον. Οἱ στίχοι ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Blon, συγγραφέως τοῦ Sygurd καὶ τοῦ Gramnet, τοῦ δημοσιογράφου, τοῦ μεταφράσαντος τὸν « Ὁθέλλον » διὰ τὸ Ὁδεῖον. Ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου εἶνε Esclarmonde, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἀνέρχεται εἰς τὸν α'. αἰῶνα μ. Χ. καὶ ἀνελίσσεται ἐν μέρει εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν Γαλατίαν· παρασταθίζεται δὲ τοῦτο τὸν προσεχῆ χειμῶνα εἰς τὴν Opéra-Comique, καὶ εἴτα καὶ εἰς Ἀμερικὴν. Μετὰ τὸ ἔργον τοῦτο, ὁ Μασενὲ προτίθεται νὰ κλείσῃ τὸ θαυνηφόρον μουσικὸν του στάδιον διὰ δύο ἄλλων ἔργων μουσουργῶν, πρῶτον μὲν τὴν «Κίρκην», κατὰ ποίησιν τοῦ Σαρδου, ἀντληθεῖσαν ἐκ τῆς ἰδικῆς μας Ὀδυσσεύς τοῦ Ὀμή-

ρου, καὶ ἔπειτα «Τὸ σφάλμα τοῦ Ἀββᾶ Μουρὲ» κατὰ ποίησιν τοῦ Ζολᾶ. — Αὐταὶ καὶ περὶ μουσικῆς κάποτε σημειώσεις, ἔχουν, ἐλπίζω, τὸ ἐνδιαφέρον των, ἰδίως διὰ τὰς φιλομούσους ἀναγνωστρίδας, ὧν χάριν, ὀλίγαι καὶ αὗται, παρενδύονται εἰς τὰ «ὅλα» ταῦτα.

Pall Mall Gazette. — Ἐξακολουθῶ τὰς γενεαλογικὰς σημειώσεις περὶ τῶν σπουδαιωτέρων παγκοσμιῶν ἐφημερίδων, ὡς ἤρχισα ἐν ἡγουμένῳ τινι φύλῳ τῆς «Φιλολογικῆς». Ἡ ἄνω λοιπὸν ἀγγλικὴ τοῦ Λονδίνου ἐφημερίς, ἰδρῦθη τῷ 1865, καὶ ὀφείλει τὴν εὐτυχίαν της εἰς τὸν διαδόχον διευθυντὴν Φρειδ. Γκρήβουδ, ὅστις τὴν ἐγκατέλειπε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Saint James Gazette, περὶ ἧς βραδύτερον. Ἐκτυπομένη διαυγέστατα εἰς 8 σελίδας, ἐπ' ἀνοικτοχρόνου χάριτος, ἐπωλεῖτο ἀντὶ 2 πεννῶν μέχρι τοῦ 1882, ὁπότε διαγωνιζομένη πρὸς τὴν Saint James, ὑπεβίβασε τὴν τιμὴν εἰς μίαν πέννιν. Ριζοσπαστικῇ, ἀνεξάρτητος, θορραλέα, ζητεῖ ἀπλήστως τὴν περιεργωτάτην εἰδησιν, καὶ τὸ πολιτικὸν σκάνδαλον· καίπερ δὲ γραφομένη—ὡς τῇ προμετωπίδι της σημειοῖ—ὑπὸ τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν καὶ διὰ τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν, μεταχειρίζεται ὕψος δριμύ καὶ πολεμικόν, ὡς ἐμαρτύρησαν τὰ διαβήματα ἐκεῖνα ἐπὶ τῆς Λονδινικῆς διαφθορᾶς ἄρθρα της, τ' ἀνατυπωθέντα ὑπ' ὅλων τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου, καὶ ὧν χάριν τόσῳ κατέστη περιζήτητος, ὥστε ἀντίτυπά της ἐπωλήθησαν καὶ ἀντὶ 2 λιγρῶν στερλινῶν. Δημοσιεύει καθ' ἡμέραν σχεδὸν, εἰκόνας καὶ γελοιογραφίας ἐπικαιροτάτας, καὶ εἶνε μία ἐκ τῶν μάλλον κερδαινοῦτων ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου διὰ τῶν καταχωρήσεων, ἐκδιδομένη εἰς 85.000, κατὰ μέσον ὅρον, ἀντιτύπων καθ' ἐκάστην.

Συμβουλὴ. — Ἄν καὶ ὀλίγον βραδέως, ὑπενθυμίζεται ταῖς κυρίαῖς, ὅτι ἡ κίτρινη ἐκείνη κηρωτὴ σκούφια, ἣν ἀκαλαισθητῶς φοροῦσιν ἐν τοῖς θαλασσίοις λουτροῖς, εἶνε ἀνθυγιεινὴ, προκαλοῦσα συμφορήσιν καὶ ἡμικρανίαν, διότι τὸ αἶμα συρρέει εἰς τὴν μὴ βρεχόμενὴν κεφαλὴν. Καλλίτερον εἶνε νὰ βρέχηται ἡ κεφαλὴ ὅλη, καὶ μετὰ τὸ λουτρὸν ἡ κόμη νὰ πλύνεται διὰ γλυκοῦ ὕδατος καλῶς, καὶ εἴτα νὰ ἐπιπάσσηται διὰ καλῆς πούδρας, τοῦθ' ὅπερ καὶ τρέφει αὐτὴν. Οἱ ἄνδρες καὶ τὰ παιδιὰ, πρέπει νὰ βουτῶσι συχνότερον τῶν κυριῶν τὴν κεφαλὴν. X. Θ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐν Αὐὼν τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴν μικρὰν ὁδὸν τῆς Βαλλόρτης κατοικοῦσιν οἱ σύζυγοι X., οἵτινες μέχρις ἐσχάτων διῆγον βίον μακάριον ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ καὶ ἀφοσιώσει. Τελευταίως ὁμῶς, ὁ ἀνὴρ ἤρ-